

Ελληνοαραβική φιλία - Προσγείωση στην ωμή πραγματικότητα

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για την περίφημη ελληνοαραβική φιλία και τις παραδοσιακά καλές σχέσεις της Ελλάδας με τα αραβικά κράτη. Μάλιστα, με φόντο τις σφαγές στις οποίες επιδίδονται οι Ισραηλινοί κατά των Παλαιστινίων, ο Γενικός Γραμματέας του Αραβικού Συνδέσμου Amr Mousa, επικαλούμενος αυτή την φιλία, κατά κάποιον τρόπο μας μέμφθηκε, επειδή η Ελλάδα θα γινόταν ενδιάμεσος σταθμός μεταφοράς οπλισμού, από τις ΗΠΑ στο Ισραήλ (κάτι τέτοιο δεν συνέβη).

Η μομφή αυτή όμως, θα είχε ίσως κάποια αξία και βαρύτητα και θα ήταν δικαιολογημένη, αν ο ίδιος ο αραβικός κόσμος έδειχνε έμπρακτα την συμπαράστασή του στους Παλαιστίνιους. Στην πρόσφατη ιστορία όμως, αυτό που έχουμε διδαχτεί, είναι ότι ο αραβικός περιορίζεται στον να τηρεί μια πολιτικά και ουσιαστικά, «ουδέτερη» στάση απέναντι στο δράμα των Παλαιστινίων. Πως λοιπόν οι Άραβες μπορούν κατηγορούν της Ελλάδα για την όποια στάση της, όταν οι ίδιοι είναι ουσιαστικά αμέτοχοι κι ανενεργοί στο όλο θέμα; Οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι, πότε θα συνειδητοποιήσουν, ότι κρατώντας μόνο στα χέρια τους τα νεκρά παιδιά τους και αλλαλάζοντας «Αλλάχ ου άκμπαρ» (ο Θεός είναι μεγάλος), ή κάνοντας κλεφτοπόλεμο, προσφέρουν ελάχιστα στην προσπάθεια της δημιουργίας του πολυπόθητου Παλαιστινιακού κράτους;

Θυμίζω κάπως τους Εβραίους (τον «εκλεχτό» αυτό λαό), που ενώ τους αφάνιζε ο Χίτλερ, όχι μόνο δεν αντιστάθηκαν (γνωρίζετε κάποιον Εβραίο «ήρωα» μήπως; ο μεγαλύτερος γνωστός «ήρώας» τους είναι ο ...ναζιστής Σίντλερ!), περιμένοντας τα πάντα απ' τους άλλους, αλλά κατάφεραν στο τέλος να γεμίσουν με ενοχές ολόκληρη την Ευρώπη και τον κόσμο, με όχημα τον αντισημιτισμό.

Συν Αθηνά και χείρα κίνει λοιπόν...

Απ' την άλλη, κάνοντας τον «δικηγόρο του διαβόλου» (Ισραήλ), χωρίς βέβαια και σε καμία περίπτωση να δικαιολογούνται και να καθαγιάζονται οι ωμότητες που διαπράττει, μήπως θα πρέπει να αναρωτηθούμε αν και οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι

είναι κατά κάποιον τρόπο συνυπεύθυνοι σ' αυτό που τους συμβαίνει; Γιατί πως είναι δυνατόν ένα διεθνώς αναγνωρισμένο κράτος (Ισραήλ) να δέχεται ως συνομιλητή μια εν δυνάμει κρατική οντότητα (Παλαιστίνιοι), μέσα στην οποία κυριαρχεί η οργάνωση της Χαμάς που έχει ως βασικό της δόγμα, την μη αναγνώριση και καταστροφή του Ισραήλ και την αντικατάστασή του με ένα παλαιστινιακό ισλαμικό; Πόσο λογικό ακούγεται αυτό;

Ναι, οι Έλληνες ενδεχομένως γενικά τρέφουν φιλικά (ή τουλάχιστον ουδέτερα) συναισθήματα για τους Άραβες, είτε γιατί έχουν συνυπάρξει μαζί τους στο παρελθόν, ή είτε τους βλέπουν ως τους αδύναμους της σύγχρονης εποχής. Οι διακρατικές όμως σχέσεις δεν καθορίζονται με βάση τα λαϊκά συναισθήματα. Και ίσως είναι αρκετά δύσκολο να διακρίνει κάποιος, αν τα φιλοαραβικά αισθήματα του επίσημου ελληνικού κράτους, είναι αγνά ή είναι ένα προϊόν ενός αδιόρατου φόβου, προκειμένου να μην γίνει και η Ελλάδα θέατρο τρομοκρατικών ενεργειών, όπως η Νέα Υόρκη, η Μαδρίτη και το Λονδίνο.

Όπως και να το εξετάσει όμως κανείς, η Ελλάδα και οι Έλληνες στο παρελθόν έχουν αποδείξει έμπρακτα την συμπάραστασή της στον αραβικό κόσμο. Ισχύει όμως το ίδιο και για τους Άραβες; Μάλλον όχι... Η νεότερη ιστορία απέδειξε πως αυτή η φιλία δεν είναι και τόσο...αμφίδρομη.

Πόσοι άραγε γνωρίζουν, ότι οι φίλοι μας οι Παλαιστίνιοι, στα πλαίσια του Οργανισμού Ισλαμικών Συνδιασκέψεων (στον οποίο συμμετέχουν όλα σχεδόν τα αραβικά κράτη), έχουν de facto αναγνωρίσει την κατεχόμενη Βόρειο Κύπρο σαν Τουρκικό Κυπριακό κράτος απ' το 1979; (προσέξτε εδώ, ότι στον χάρτη συμπεριλαμβάνεται ολόκληρη η Κύπρος). Και είναι πραγματικά ειρωνικό, όταν οι ίδιοι είναι κάτοικοι κατεχόμενων, απ' τους Ισραηλινούς, εδαφών.

Πόσοι άραγε γνωρίζουν, ότι σε συνδιάσκεψη του ίδιου οργανισμού (στον οποίο, τονίζεται και πάλι, ότι συμμετέχουν όλα σχεδόν τ' αραβικά κράτη και φυσικά και οι Παλαιστίνιοι), το καλοκαίρι του 2008 στην Ουγκάντα, η Ελλάδα έγινε δέκτης «συστάσεων» προς «συμμόρφωση» για σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων (μιλούν τώρα και οι ισλαμιστές για ανθρώπινα δικαιώματα!!!) και ειδικότερα των δικαιωμάτων της **«Τουρκικής Μουσουλμανικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης»** (sic);

Στο σημείο αυτό, θα γίνει μια αναδρομή στο σχετικά πρόσφατο παρελθόν των ελληνοαραβικών σχέσεων (το κείμενο «απαλλοτριώθηκαν» από την «Νοητική

Αντίσταση»).

Το 2007, η Συρία συμφώνησε στην απευθείας σύνδεση της κατεχόμενης Κύπρου με τα λιμάνια της. Στους μήνες που πέρασαν η ακτοπλοϊκή σύνδεση δείχνει να αποτυγχάνει παταγωδώς για οικονομικούς λόγους. Η, υποτίθεται, φίλη Συρία τι είδους έκφραση φιλίας θεωρεί την ακτοπλοϊκή σύνδεση με την κατεχόμενη Κύπρο; Η Τούρκο-Συριακή αυτή συνεργασία όμως, είναι μία καλή ευκαιρία να εξετάσουμε το ιστορικό της φιλίας μεταξύ της Ελλάδας και του ευρύτερου αραβικού κόσμου.

Η ελληνική κοινότητα της Αλεξάνδρειας από τις αρχές του 19ου αιώνα έπαιξε έναν ιδιαίτερο πόλο στην οικονομική ανάπτυξη της Αιγύπτου, ιδίως της γεωργίας και του εμπορίου. Από το 2ο παγκόσμιο πόλεμο και μετά, τόσο η Ελλάδα όσο και οι Έλληνες κράτησαν στάση σαφέστατα ευνοούσα τον αραβικό κόσμο. Όταν ο Νάσσερ εθνικοποίησε τη διώρυγα του Σουέζ και οι Αγγλο-Γάλλοι απέσυραν το ξένο προσωπικό και τους πλοηγούς που την κρατούσαν σε λειτουργία, η διώρυγα λίγο έλειψε να κλείσει. Πώς δεν έκλεισε; Χάρη στους Έλληνες πλοηγούς και υπαλλήλους που έσπευσαν να αναλάβουν τη λειτουργία της μαζί με επιπλέον προσωπικό προερχόμενο κατευθείαν από την Ελλάδα. Λίγο αργότερα κατά τον πόλεμο του Σουέζ η ΕΟΚΑ εξαπέλυσε 416 επιθέσεις εναντίον Βρετανικών στόχων.

Σε κρατικό επίπεδο η ελληνική κυβέρνηση δεν αναγνώρισε το Ισραήλ επίσημα το 1948, παρά τα τότε φίλο-εβραϊκά αισθήματα της πλειοψηφίας του ελληνικού πληθυσμού και η επίσημη αναγνώριση δεν θα ερχόταν πριν τις αρχές της δεκαετίας του 1990. Παράλληλα δεν επέτρεπε την αποστολή όπλων μέσω του εδάφους της προς το Ισραήλ και κατάσχεσε και αρκετά αεροσκάφη προερχόμενα από την Τσεχοσλοβακία και καθ' οδόν προς αυτό.

Πως είπατε; Το Ισραήλ υπάρχει λόγω της αγγλο-αμερικανικής υποστήριξης; Το Ισραήλ κέρδισε τον πόλεμο της ανεξαρτησίας του χάρη στην αφειδή παροχή Τσεχοσλοβακικών όπλων, η οποία Τσεχοσλοβακία αποτελούσε σοβιετικό δορυφόρο. Το ότι η Σοβιετική Ένωση ήταν η πρώτη χώρα που αναγνώρισε το Ισραήλ είναι επίσης «τυχαίο». Όπως και οι συγκρούσεις μεταξύ της νεογέννητης ισραηλινής πολεμικής αεροπορίας και της RAF.

[Το Ισραήλ με πληθυσμό μισό εκατομμύριο πολεμούσε αραβικά κράτη με πληθυσμό 27 εκατομμύρια. Αυτό δεν το σταμάτησε από το να επιτεθεί σε όσα βρετανικά αεροσκάφη παραβίαζαν τον εναέριο χώρο του καταρρίπτοντας αρκετά εξ αυτών. Να συγκρίνουμε τα αποτελέσματα της ισραηλινής πολιτικής με τη «σώφρονα» ελληνική πολιτική στο Αιγαίο;]

Τις δεκαετίες που ακολούθησαν η ελληνική πολιτική θα εξακολουθούσε να ευνοεί τα αραβικά κράτη.

Στον πόλεμο του 1973 η Ελλάδα αρνήθηκε να χρησιμοποιήσουν οι Αμερικανοί τα αεροδρόμια της για να ανεφοδιάσουν το Ισραήλ.

Το 1982 κατά την πρώτη εισβολή στο Λίβανο οι Παλαιστίνιοι στρατιώτες της PLO εκκένωσαν την περιοχή χάρη στην αποστολή ελληνικών πλοίων από την κυβέρνηση Παπανδρέου η οποία πήρε ξεκάθαρη αντι-ισραηλινή θέση.

Την ίδια εποχή η Ελλάδα ήταν μια από τις ελάχιστες δυτικές χώρες που διατηρούσε φιλικές σχέσεις με τη Λιβύη του Καντάφι παρά το ότι η τελευταία ήταν σε ανοιχτή σύγκρουση με το δυτικό κόσμο και είχε ακολουθήσει σαφώς ανθελληνική πολιτική το 1974. Και η Λιβύη τότε, δεν ήταν σε ανοιχτή σύγκρουση μόνο με τις ΗΠΑ αλλά και με στενούς συμμάχους της Ελλάδας όπως η Γαλλία της οποίας τα στρατεύματα πολεμούσαν με τους Λίβυους και γείτονες της Ελλάδας όπως η Ιταλία, εναντίον της οποίας ο Καντάφι είχε εξαπολύσει βαλλιστικούς πυραύλους.

Μπορούμε λοιπόν να ισχυριστούμε ότι η Ελλάδα τόσο σε κρατικό επίπεδο όσο και στο επίπεδο του μέσου Έλληνα, κρατά σαφέστατα και εμπράκτως φιλική στάση προς τον Αραβικό κόσμο.

Μπορούμε να ισχυριστούμε το ίδιο για τον αραβικό κόσμο;

Θα αφήσουμε κατά μέρος την αιγυπτιακή εισβολή στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της Ελληνικής Επανάστασης παρά το ότι ήταν τελείως απρόκλητη και λίγο έλλειψε να μας οδηγήσει στην καταστροφή.

Θα αφήσουμε κατά μέρος και την αποστολή αιγυπτιακών στρατευμάτων προς ενίσχυση των Τούρκων κατά την Κρητική επανάσταση του 1866 (και την συντριπτική ήττα τους από τους επαναστάτες) ή τις επιθέσεις των αραβικών όχλων της Αλεξάνδρειας εναντίον της Ελληνικής κοινότητας το 1882 που ανάγκασαν την κυβέρνηση Τρικούπη να επέμβει δυναμικά με την αποστολή πολεμικών πλοίων και πεζοναυτών για την προστασία τους.

Ας επικεντρωθούμε σε ποιο πρόσφατες εποχές μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Τι είδους φιλική στάση ήταν η εκδίωξη από τον Νάσσερ των 150.000 Ελλήνων της

Αιγύπτου με μεθόδους που διέφεραν από αυτές της Τουρκίας του Μεντερές, μόνο στην έλλειψη αντίστοιχων «Σεπτεμβριανών»; Ιδίως δεδομένης της ελληνικής στάσης στο Σουέζ, που κάποιος θα μπορούσε άνετα να ισχυριστεί ότι έσωσε την πολιτική εθνικοποίησης της γέφυρας;

Ο...«φίλος» μας ο Καντάφι ενθουσιωδώς προσφέρθηκε εθελοντικά να παρέχει στους Τούρκους πετρέλαιο, πολεμικό υλικό και ανταλλακτικά κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974. Ούτε δέκα μήνες πριν, η Ελλάδα είχε κρατήσει φιλοαραβική στάση στον πόλεμο του Γιομ Κιπούρ. Τι είδους ανταπόδοση στην ελληνική φιλία ήταν η προσφορά ενίσχυσης στους Τούρκους εισβολείς;

Ήταν πράξη φιλίας η επίθεση των Αιγύπτιων καταδρομέων στο αεροδρόμιο της Λάρνακας το 1978;

Η χρηματοδότηση από τη Σαουδική Αραβία και το Κουβέιτ της αγοράς 80 από τα 240 Τουρκικά F-16 υποτίθεται για τη στάση της Τουρκίας στον πρώτο πόλεμο του Κόλπου, ήταν κι αυτή πράξη φιλίας; Το μόνο που έκανε τότε η Τουρκία ήταν να επιτρέψει χρήση των αεροδρομίων της, ενώ η Ελλάδα πέρα από την παροχή βάσεων όπως η Σούδα έστειλε και πολεμικά πλοία προς βοήθεια των συμμάχων. Χρηματοδότησαν οι...«φίλοι» μας οι Άραβες έστω και ένα μαχητικό όταν πλήρωναν για 80 Τουρκικά; Απειλήσε αυτό να τινάξει στον αέρα την ισορροπία δυνάμεων μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας; Θα είχαν αποθρασυνθεί οι Τούρκοι στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1990 χωρίς την αριθμητική υπεροχή στον αέρα που εξασφάλισαν χάρη στην αραβική χρηματοδότηση;

Το 2007 όταν το, αντιπαθές στην Ελλάδα, Ισραήλ έστειλε βοήθεια κατά τις πυρκαγιές της Πελοποννήσου, όπως έκανε και σειρά ευρωπαϊκών χωρών πλην Βρετανίας, πού ήταν η αραβική βοήθεια;

Πολύ πιθανόν κάποιος να ισχυριστεί (και δικαιολογημένα) ότι οι Αμερικανοί, οι Βρετανοί ή οι Ισραηλινοί δεν είναι φίλοι της Ελλάδας. Αυτό όμως δεν σημαίνει αυτόματα ότι οι υποτιθέμενοι αντίπαλοι όλων αυτών, εν προκειμένω οι Άραβες, είναι και φίλοι μας.

Η φιλία ενός έθνους προς ένα άλλο αποδεικνύεται εμπράκτως. Η Ελλάδα έχει αποδείξει τη φιλία της προς τον αραβικό κόσμο στην πράξη τις τελευταίες δεκαετίες.

Ο αραβικός κόσμος με τις πράξεις του προς την Ελλάδα τι έχει δείξει; Φιλία ή εχθρότητα;

Η κρίση δική σας.